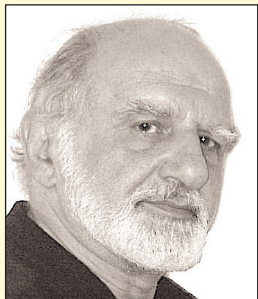

Μαξίμου εντάυθα

Καλημέρα κ. Πρόεδρε

Εμείς είμαστε εταίροι Ενός κατώτερου θεού;

Ένα από τα βασικά λάθη των κυβερνήσεων και του Γιώργου Παπανδρέου και των Σαμαρά-Βενιζέλου ήταν η έμμονη στη θεωρία ότι τάχα το ελληνικό χρέος είναι βιώσιμο. Κατά τουτό η σημερινή κυβέρνηση είναι πιο κοντά στην πραγματικότητα, όταν διεκδικεί την μείωση του συνολικού εξωτερικού χρέους της χώρας με πολιτικές απο-

φάσεις. Και
 δεν μιλάμε
 βεβαίως για
 μονομερείς
 ελληνικές απο-
 φάσεις. Διότι
 τότε κινδυνεύ-
 ουμε να μας
 έλθει ο ουρα-
 νός στο κεφά-
 λι. Να υπο-
 στούμε τα χει-
 ρότερα.

Η λύση μπορεί να δοθεί με πολιτική απόφαση των εταίρων μας, οι οποίοι είναι αυτή την ώρα και οι μεγαλύτεροι δανειστές μας μετά το «κούρεμα» που έγινε στον ιδιωτικό τομέα. Όπως γνωρίζουν οι αναγνωστές της στήλης την θέση αυτή έχω υποστηρίξει λίαν ενωρίς, θυμίζοντας το ιστορικό πολιτικό προηγούμενο που υπήρξε και έναντι του οποίου κάποιοι εταίροι και δανειστές μας επιδεικνύουν επιλεκτική αμνησία. Την διαγράφει δηλαδή, το 1953, μεγάλο μέρος χρόους της τότε Δυτικής Γερμανίας, που τις επέτρεψε να ανακαμφει και να γνωρίσει αλματώδη ανάπτυξη.

Είναι παρήγορο το γεγονός ότι ένας πολυβραβευμένος Γάλλος οικονομολόγος, ο Τομάς Πικέτι, μιλώντας στο Βερολίνο, κατά την βράβευση του από το ίδρυμα μελετών του Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, πού συγκαταλέγεται, επανέφερε με τόση καθαρότητα αυτή την θέση. Δεν είναι βεβαίως ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος. Άλλα έχει ιδιαίτερη σημασία το ότι μίλησε γι' αυτό ενώπιον της γερμανικής πολιτικής και οικονομικής ελίτ.

«Οι νέοι της Ελλάδας», διερωτήθηκε ο Γάλλος οικονομολόγος, «πρέπει άραγε να θεωρηθούν περισσότερο υπεύθυνοι για τα λάθη που διαπράχθηκαν στο παρελθόν από ό,τι οι Γερμανοί το 1953; Γιατί να αρνηθούμε στους Έλληνες αυτό που προσφέρουμε στους Γερμανούς;».

Από την ομιλία του αυτή αξίζει να σταθούμε ιδιαίτερος σε μια συμπληρωματική πρόταση που διατύπωσε. Διότι πράγματι κινείται στη σφαίρα του επιφυκτού. Να γίνει η Ελλάδα μια περιοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης με καθεστώς λειτουργία ως Ειδική Οικονομική Ζώνη, κατά τα πρότυπα μιας νότιας επαρχίας της Κίνας η οποία, με ειδικό φορολογικό καθεστώς, κατάφερε να προσελκύσει τεράστιες επενδύσεις. Μήπως δεν ισχύει ειδικό καθεστώς στην Ιρλανδία και τη Βουλγαρία;

Λύσεις υπάρχουν. Αλλα απαιτούν πολιτική βούληση από εκείνους που κυριαρχούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και όχι λογιστική μεμψιμοιρία τεχνοκρατών των «τριών θεσμών».

Γ. Π. ΜΑΣΣΑΒΕΤΑΣ
giorgis@massavetas.gr

Ας δώσουμε εδώ μια συνέ-
χεια στην πρόταση του Το-
μάς Πικετί, όχι πια για την
διαγραφή του χρέους, αλλά
για εκείνη της μετατροπής
της Ελλάδας σε Ειδική
Οικονομική Ζώνη της Ευ-
ρωπαϊκής Ένωσης.

Το πρότυπο που πρόβαλε, κατά την διατύπωση της πρότασης του ο Γάλλος οικονομολόγος, είναι η πόλη Σεντσέν της Κίνας.

Πρόκειται για μια πόλη δεκαπέντε εκατομμυρίων κατοίκων η οποία από το 1979 απολάβει ενός ειδικού καθεστώτος, μέσα στην επικράτεια του κινεζικού κράτους. Έχοντας ως ανώτατο φορολογικό συντελεστή για τα κέρδη των επιχειρήσεων το 15%. Και επιπλέον προσφέρει καθεστώς πλήρους φορολογικής απαλλαγής για τα εμπορηματικά, τεχνικά και διοικητικά στελέχη των πολυεθνικών επιχειρήσεων που κάνουν επενδύσεις στην περιοχή.

Το αποτέλεσμα είναι ότι η Σεντσέν αποτελεί πλέον μια από τις ταχύτερα αναπτυσσόμενες περιοχές ολόκληρου του πλανήτη.

Η προσέλευση επενδύσεων και μάλιστα στον τομέα της υψηλής τεχνολογίας είναι τέτοια, ώστε η περιοχή να χαρακτηρίζεται από αμερικανικά μέσα ενημέρωσης ως το αντιστοιχείο της περιφημής Σίλικον Βάλλυ των ΗΠΑ, όπου εδρεύουν οι μεγαλύτεροι κολοσσοί της πληροφορικής και γενικώς της υψηλής τεχνολογίας.

Το λιμάνι της Σεντσέν είναι από τα μεγαλύτερα της Κίνας και είναι το τέταρτο στον κόσμο από πλευράς διακίνησης εμπορευματοκιβωτίων.

Κατά σύμπτωση, την ώρα που ο Τομάς Πικετι διατύπωνε αυτή την πρόταση, επιτελική ομάδα στελεχών της πόλης Σεντσέν επισκεπτόταν το λιμάνι του Πειραιά και είχε συνομιλίες με την ηγεσία του ΟΛΠ.

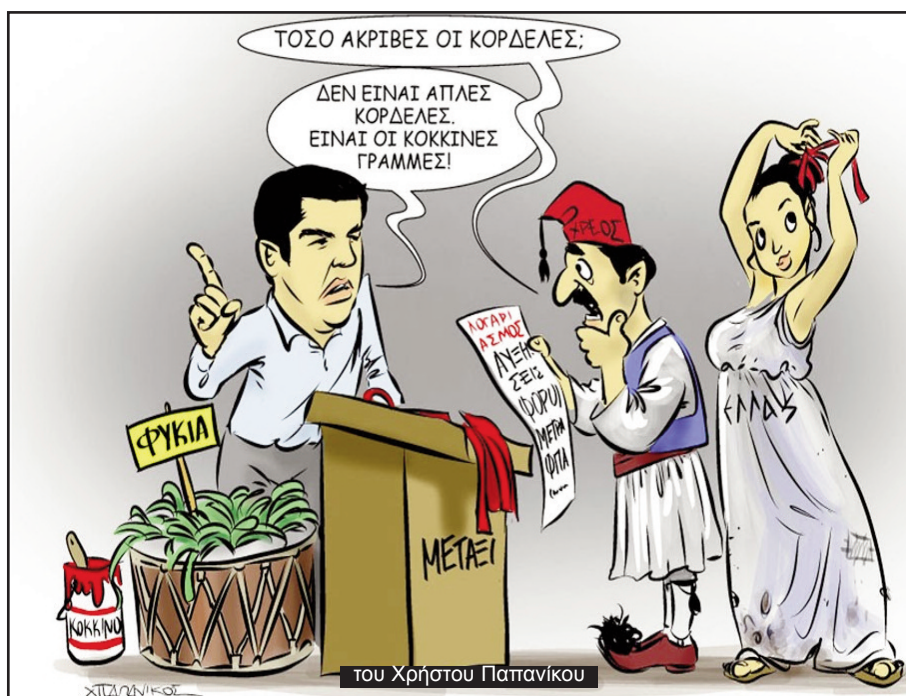
Οι Κινέζοι επιτελείς έκαναν
στον πρόεδρο του ΟΛΠ

Η πίσω πλευρά

Στα γεγονότα και τα πρόσωπα

του Ανδρέα Πετρουλάκη

του Χρήστου Παπανίκου

του Στάθη

Γιώργο Ανωμερίτη προτάσεις συνεργασίας διατυπωμένες μάλιστα σε ένα «μνημόνιο κατανόησης», το οποίο εκείνος παρέπεμψε αμέσως στο υπουργείο Εξωτερικών για έγκριση.

Τα κακά είναι δύο.

Πρώτον ότι οι πολιτικοί ηγέτες της Ευρώπης, εκείνοι που κυριαρχούν και διαμορφώνουν

την συνολική ευρωπαϊκή πολιτική, δεν έχουν ακόμη αρθεί στο ύψος των περιστάσεων ώστε να παραμερίσουν τις μικρόψυχες προσεγγίσεις «κολλημένων» τεχνοκρατών έναντι του ελληνικού προβλήματος. Οπότε θα έβλεπταν ως διεξόδο, όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά για την Ευρώπη ολόκληρη, την προοπτική να λειτουργήσει η χώρα μας με ένα τέτοιο καθεστώς ειδικής οικονομικής ζώνης.

Δεύτερον ότι στους κόλπους του κόμματος που κυβερνά υπάρχουν πολλοί οι οποίοι, αν και δηλώνουν ότι είναι κομμουνιστές, δεν διδάσκονται τίποτε από το κινεζικό κομμουνιστικό καθεστώς και τους τρόπους που εφαρμόζει για να κάνει την Κίνα από χώρα ενός λαού που ζούσε στη μιζέρια, μια ισχυρή οικονομία που διεκδικεί τα παγκόσμια πρωτεία από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Διό και λειτουργούν, απέναντι στους κινέζους και τις προτάσεις τους για τον ΟΛΠ, με ξεπερασμένες αντιλήψεις επικυριαρχίας του κρατισμού και του συγκεντρωτισμού στην οικονομία.

Διαμορφώνοντας τη στάση τους ακόμη και με κριτήρια πελατειακών σχέσεων.

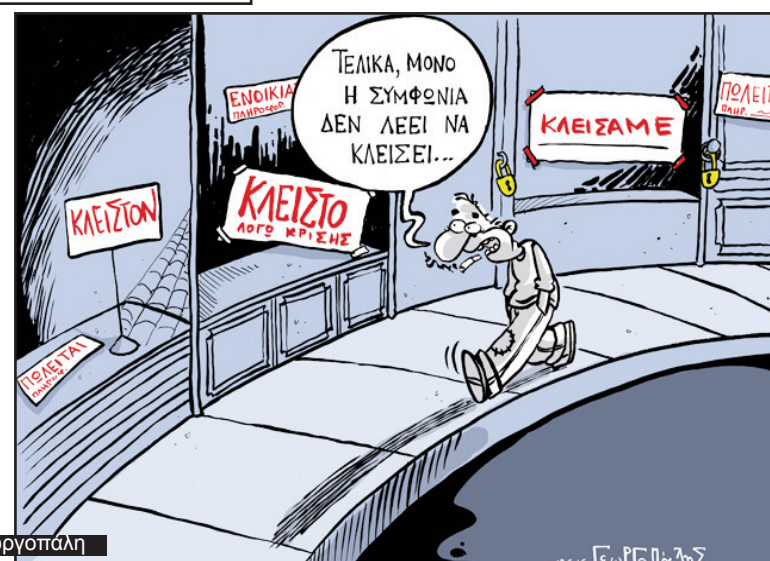
Διότι όταν, για παραδειγμα ο Λαφαζανης εκλέγεται στην Β Πειραιά, ένθα διαβιούν πλείστοι λιμενεργάτες που αντιδρούν σε κάθε σκέψη να πάσουν να είναι κρατικοί υπάλληλοι, οι θέσεις του δεν είναι τυχαίο που συμπίπτουν με αυτούς.

Το ερώτημα είναι αν, στην περίπτωση μας, εκείνοι που δεν είναι κολλημένοι σε αντιλήψεις του προηγούμενου αιώνα θα μπορέσουν να πάρουν το πάνω χέρι στη εσωκομματική διαπάλη που μπορεί να διαψεύεται αλλά δεν κρύβεται.

Ο οπισθογράφος

Γεωργ. Παλ. 7η Σ. 21.5.15

του Ιεωργοπάλη

19.5.15 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ